

Een trouwambtenaar die vaak 'nee' moet zeggen

Goed, je wilt trouwen. Het moet de mooiste dag van je leven worden. Ringen, jurk, pak, zaaltje, taart met etages, live muziek voor de avond. Allemaal geen probleem. Maar alles draait om dat ene woordje 'ja' op het stadhuis. Dat zeg je in het bijzijn van de familie, maar ook tegenover een trouwambtenaar. En die kan heel bepalend zijn voor de ceremonie, merkte Trenke Riksten-Unsworth (36). Ze is sinds twee jaar Bijzonder Ambtenaar Burgerlijke Stand (BABS) bij de gemeente Groningen. Vrijdag 4 september verschijnt haar bundel 'En wat is daarop uw antwoord?' met zestig columns over trouwen.

Door Maaïke Trimbach

'Ik ben zelf getrouwd en heb enkele bruiloften van anderen meegemaakt. Het leek mij leuk werk, maar ja, ik werkte als psychologe en ik dacht dat trouwambtenaar gewoon een baan was bij de gemeente. Toen ik hoorde dat je het ook naast je werk kon doen, heb ik gesolliciteerd.'

Ze is een van de jongste BABS'en van de gemeente en mede daarom veelgevraagd. 'Dat zegt niets over de kwaliteit van mijn oudere collega's. Mensen moeten kiezen op basis van een foto en een kort profielletje op de gemeentelijke website en dan spreekt een jong gezicht misschien meer aan. Als je het een tijdje doet, krijg je een sneeuwbaaleffect. Aanstaande trouwparen vragen advies aan getrouwde stellen in hun vriendenkring. Ik heb ongeveer drie huwelijken per week, in de winter wat minder, in de zomer soms wat meer. Ik werk niet meer als psycholoog, maar heb nu wel drie jonge kinderen en ik schrijf, momenteel onder meer aan een kinderboek. Ik moet dus regelmatig 'nee' zeggen.'

Want trouwambtenaar-zijn houdt meer in dan het leiden van een trouwceremonie van pakweg een half uur. 'Ik houd kennismakingsgesprekken met het aanstaande bruidspaar, de speech moet geschreven.' Zoals ze in haar profiel op de website van de gemeente Groningen schrijft: 'De functie van bijzonder ambtenaar van de burgerlijke stand combineert mijn twee grootste passies: interesse in mensen en schrijven.'

Riksten: 'Ik heb een cursus columns schrijven gedaan en daar suggereerde iemand dat ik over mijn werk zou kunnen schrijven. Ik heb daar erg lang over getwijfeld. Verhalen genoeg, maar ik was bang dat ik de privacy van de bruidsparen zou aantasten. Ik heb juridisch uitgezocht hoe het in elkaar zat en bij de gemeente gevraagd hoe ze daar over dachten. Wettelijk

▲ Trenke Riksten-Unsworth. Foto: Pepijn van den Broeke

was het geen probleem, maar ik was toch bang dat mensen, ook na het anonimiseren van details, nog te herkenbaar zouden zijn. Ik heb de meeste paren om toestemming gevraagd.'

Op het dressoir in haar woonkamer staan twee bedankkaarten van bruidsparen. 'Het ene is van een vriend stel waar we als gast waren, het andere paar heb ik wel getrouwd. Nee, ik krijg niet heel vaak bedankkaartjes. Als mensen me na afloop bedanken, vraag ik vaak wel of ze dat ook in het gastenboek van mijn website willen zetten. Ik verwijs nieuwe paren naar mijn site, daar staat meer informatie over mij in dan ik in het

profielletje van de gemeente kwijt kan. Dan is het prettig dat ze ervaringen van anderen kunnen lezen. Ik vind het wel logisch dat mensen de BABS geen bedankje sturen. Ik ben zelf ook in Groningen getrouwd, maar eerlijk gezegd betwijfel ik of wij die ambtenaar, die nu een collega van me is, wel met een kaartje bedankt hebben. Toen dacht ik nog dat ze gewoon haar werk deed.'

'En wat is daarop uw antwoord?' wordt zaterdag om 16.30 uur gepresenteerd bij boekhandel Selexyz Scholtens in Groningen. Het eerste exemplaar wordt uitgereikt aan Jacques J. d'Ancona. De bundel is uitgegeven door Leonon Media en kost 9,95 euro. Meer informatie op www.trenke.nl.

Op de trouwdag droegen ze bij elkaar passende jurken en spraken hun liefde voor elkaar uit. De brunette had altijd gedacht dat ze op haar huwelijksdag naast een donker, lang iemand zou staan met een drie dagen oude baard. Het pakte iets anders uit.

Het bruidspaar schreed binnen op blote voeten. Zij geloofden dat er positieve energie vrijkomt bij alles wat moeder aarde ons schenkt en daarom wilden ze geen schoenen dragen.

'Het spijt me dat we u hebben laten komen. We hebben vandaag besloten toch maar niet te trouwen'. () De volgende dag ontving ik een mailtje. Het stelde wilde toch trouwen.

Na het officiële deel en het jawoord gaven de mannen elkaar een snelle kus. 'Voor mannen die zo publiekelijk hun liefde willen tonen, vond ik dat wel een erg magger kusje', merkte ik op. Daarop werd de kus, onder gejuich en gevoel van de gasten, nog eens dunnetjes over gedaan.

Enkele fragmenten uit 'En wat is daarop uw antwoord?'